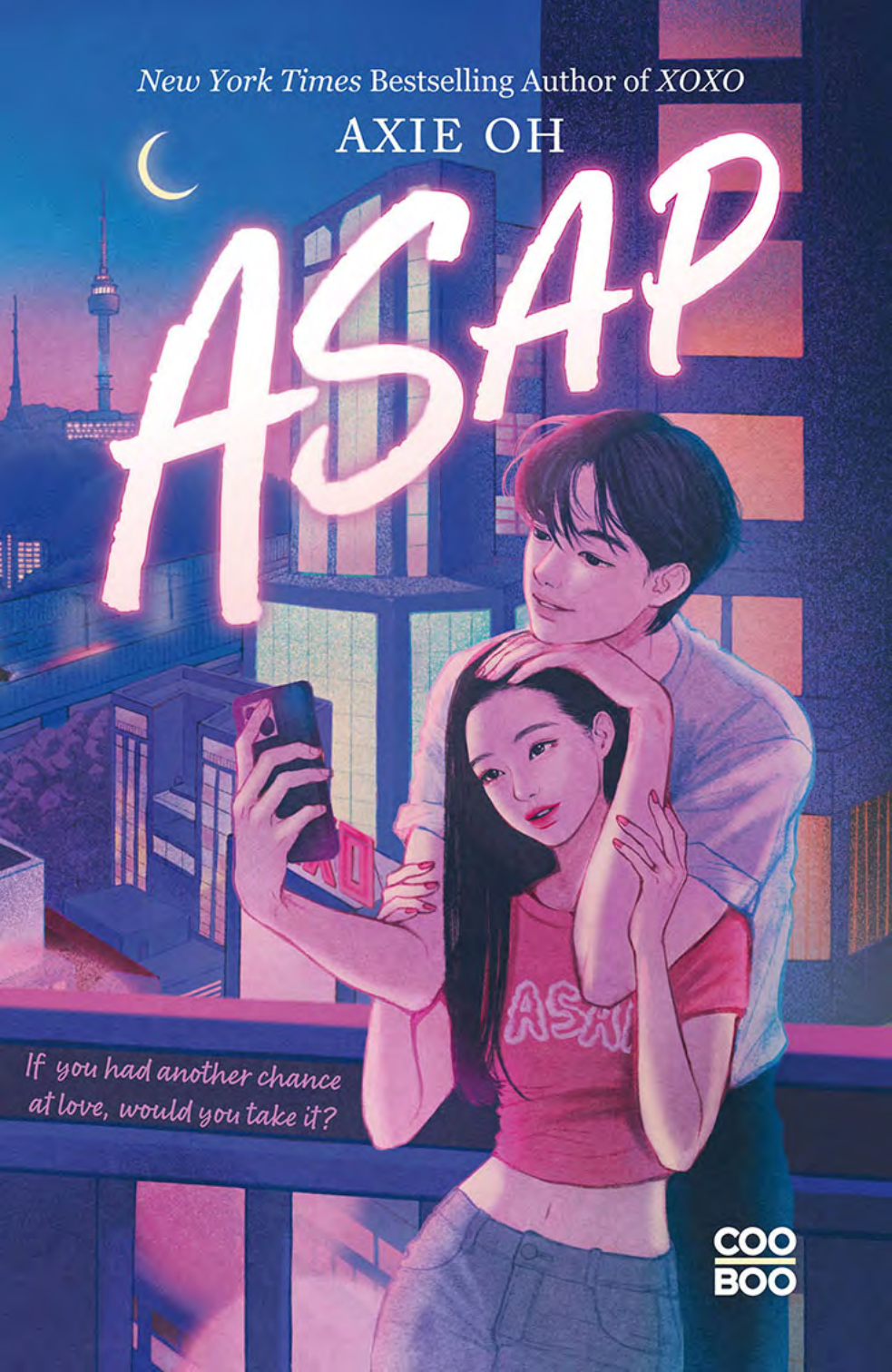

New York Times Bestselling Author of *XOXO*

AXIE OH

ASAP

*If you had another chance
at love, would you take it?*

COO
BOO

ASAP

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Axie Oh

ASAP – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AXIE
OH

A
S
A
P

COO
BOO

Přeložila Martina Valentová

ASAP

Copyright © 2024 by HarperCollins Publishers

All rights reserved. Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Martina Valentová, 2024

Cover art © 2024 by Zipcy

ISBN tištěné verze 978-80-7498-778-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-782-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-78-78 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-788-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Pro všechny čtenáře, kteří prosili o přídavek – tohle je pro vás.

Jedna

Když mě taxík vysadil na rohu Západní 32. ulice a Broadwaye, zapípal mi mobil. Na ulici s nápisy v hangulu i v angličtině se snášel lehký sníh. Přečetla jsem si zprávu od sekretářky Parkové: Limuzína tě zítra vyzvedne z hotelu v 11:00 a odveze tě na letiště. Budu čekat, až dorazíš do Soulu. Brzy se uvidíme.

Oukej, díky, odpověděla jsem a povzdychla si nad ironií, že komunikuju víc s máminou sekretářkou než s ní.

Schovala jsem telefon, přitiskla si nákupní tašku k hrudi, a než jsem přešla ulici, rozhlédla se na obě strany. Předě mnou dorazila ke dveřím restaurace skupinka lidí, tři kluci v těžkých kabátech přes mikiny se znakem Newyorské univerzity, tak jsem počkala, až projdou. Ten poslední, kluk tmavé pleti s brýlemi, si mě všiml a podržel mi otevřené dveře. Pospíšila jsem si, usmála se na něj a ze zvyku se uklonila. Klukovi zrudly uši, a když se šel připojit ke svým kamarádům, strkali do něj lokty a ohlíželi se na mě přes rameno.

Když jsem si svlékala kabát, pár lidí usazených u baru se na mě otočilo. Možná jsem se měla převléct. Spolu s botami na podpatku a kabelkou na zakázku jsem na sobě měla body a džíny s vysokým pasem. Převlékla bych se po přehlídce – po

poslední události newyorského fashion weeku, na kterou jsem byla pozvaná –, jenže to by zabralo čas, a já jím už nechtěla dál plýtvat. Ne dnes večer.

Rozhlédla jsem se po restauraci a hledala nějakou známou tvář. Místo bylo plné cizinců, *Američanů*, kteří mluvili anglicky tak rychle, až se mi z toho točila hlava. Hosteska, která usadila skupinu univerzitních studentů, se vrátila k pultíku. „Oso osejo,“ řekla. Asi si všimla, že jsem nervózní, protože přešla z angličtiny do korejštiny. Okamžitě jsem se uklidnila. „Kolik?“

„Mám se s někým sejít,“ řekla jsem jí. „Je asi v mém věku a podobně vysoká, nejspíš bude mít kšiltovku, nesundává ji.“

„Aha.“ Kývla. „Vaše kamarádka dorazila před několika minuty. Pojdte se mnou. Zavedu vás ke stolu.“

Odvedla mě bočními dveřmi a nahoru po schodišti ověšeném vánočními světélky, přestože byl únor. Ustoupily jsme, abychom nechaly sejít po schodech skupinku dívek a kluků. Byli hodně nalíčení a oblečení ve stylovém oblečení, jako by šli na koncert, což se podobalo tomu, jak jsem byla oblečená já po příchodu z módní přehlídky. Pár jich drželo cedule se vzkazy v angličtině.

XOXO fanoušek #1. Son-oppa, vezmi si mě! Pe Če-u, miluju tě!

„Vždycky je tady víc narváno, když je ve městě k-popová skupina,“ vysvětlila mi hosteska. „Myslím, že někteří fanoušci nezas tak tajně doufají, že v jedné z restaurací v Koreatownu narazí na některého ze svých idolů.“ Zahleděla jsem se jí do tváře, ale nezdálo se, že by to odsuzovala, prostě jen konstatovala fakta. „Prospívá to obchodu.“

„Měli jste v restauraci hodně hvězd?“ zeptala jsem se.

„Majitel sbírá nad pokladnou podpisy. Nikdy jsem neusazovala celebritu, ale šéf minulý měsíc říkal, že tu byl Čun z 95D s pár přáteli.“

Čun-oppa! Všimla si mého výrazu a vědoucně se usmála. „Fannyka?“

„Mám na stěně v ložnici jeho plakát.“

„Potom by vás mělo potěšit, že dává dobrá dýška.“

Vyšly jsme po schodech do druhého patra. Místnost byla užší, ale úplně stejně přeplněná. Navržená, aby napodobila pchodžangmačcha, kulaté kovové stoly obklopené sedačkami, které vypadají jako obrácené popelnice. Číšníci se proplétali mezi stoly a nosili podnosy s korejským pouličním jídlem servírovaným na jasně zelených plastových talířích. Několik velkých obrazovek v místnosti přehrávalo stejný hudební klip, teď to bylo chytlavé „Anpanman“ od BTS.

Zahlédla jsem kamarádku u zadního stolu. Poklepala jsem hostesku po rameni. „Vidím ji,“ řekla jsem a hosteska přikývla. Nechala mě, abych došla zbytek cesty sama.

Moje nejlepší kamarádka Jenny Go se opírala zády o zeď, prohlížela si něco v mobilu a kšiltovku Dodgers – dárek od otce – měla naraženou až k očím.

„Jenny!“ vykřikla jsem, když jsem prakticky stála nad ní.

Celá zaskočená vzhledla. „So-ri!“ Jenny vyskočila ze sedu a vrhla se mi do náruče tak prudce, že jsme se málem svalily.

Naposledy jsme se viděly loni v létě, když přijela do Soulu navštívit svého přítele. Každý den si píšeme, ale není to to samé. Těch několik měsíců, které strávila jako moje spolubydlící během mého posledního ročníku na Umělecké akademii v Soulu,

bylo asi nejlepších v mém životě. Vždycky jsem snila o tom, že se budu mezi hodinami a po škole poflakovat s kamarády, o tom, že bych měla nejlepší kámošku, které bych se mohla se vším svěřit. Všechno se to vyplnilo, když jsem ji poznala. Zděsila jsem se, když mě v očích zašťípaly slzy.

„Ach ne, So-ri!“ vykřikla Jenny. „Tvůj make-up!“

Popadla jídelní lístek a ovívala mě, zatímco jsem mrkala, dokud slzy neuschly.

Když jsem se vzpamatovala, vzala mé ruce do svých a stiskla je.

„Jsi úžasná!“ zvolala. Ve stejné chvíli jsem řekla: „Vypadáš zdravě!“

Zasmála se.

Miluju, jak ji dokážu rozesmát. Připadalo mi, že ji pobavilo všechno, co dělám. Když jsme se poprvé potkaly, myslela jsem, že se mi *vysmívá*, jenže brzy jsem si uvědomila, že mě opravdu zbožňuje.

Celý život o mě lidé usilovali kvůli mým penězům nebo rodinným konexím, ale Jenny chtěla být mou kamarádkou, aniž by věděla cokoli o mém původu. Říkávala, že je to díky mé hvězdné osobnosti. Což byla jen poloviční pravda. Dokonce i já jsem uměla přiznat, že jsem trochu popudlivá.

„So-ri,“ řekla, „nastrojila ses jen pro mě?“

„Jenny,“ opáčila jsem suše. „Parádím se pokaždé, když někam jdu.“

Ona byla oblečená v pohodlné mikině a teplácích, na obojím bylo natištěné jméno hudební konzervatoře, na které studuje. Manhattanská hudební škola.

Položila jsem na stůl nákupní tašku, kterou jsem vláčela po celém městě, a posadila se naproti ní. „Mám pro tebe pár dáreků.“

„Chanel!“

Poděpřela jsem si bradu rukou a pozorovala, jak nad každou věcí vykřikuje. Byly to většinou vzorky, které jsem vzala na přehlídkách, plus několik korejských značek, o kterých jsem věděla, že je Jenny má ráda. Vytáhla tubičku s leskem na rty. Odšroubovala víčko a při jeho nanášení si kontrolovala svůj odraz v obsidiánové stěně restaurace.

Vzala jsem si z misky na stole kukuřičný chips a prohlédla si ho mezi nehty, než jsem si ho strčila do pusy. „Jaký byl včera večer koncert?“ Před pár měsíci mi řekla, že se půjde podívat na XOXO, když skupina oznámila americké zastávky pro světové turné. „Seděla jsi ve VIP boxu?“ škádčila jsem ji.

Početní fanoušci XOXO v restauraci by určitě rádi věděli, že má nejlepší kamarádka Jenny Go chodí s Če-uem, hlavním zpěvákem kapely. Přestali to tajit, ještě když byli spolužáci na Umělecké akademii v Soulu, spolu se mnou a dalšími spoluhráči Če-ua. Kromě Sona, který odmaturoval, než se Jenny přihlásila.

„Nam Či-sok mi sehnal lístky,“ řekla Jenny.

„Aha.“ Už to nemusela dál vysvětlovat. Nam Či-sok, manažer skupiny, by *nikdy* neposadil přítelkyni do VIP boxu, kde by byla moc vidět. Přestože idolové *randí*, považovalo se za špatnou publicitu, aby se tím chlubili, natož to veřejně přiznali.

„Ale byla to dobrá místa,“ řekla. „Vzala jsem strýčka Jaye a on se pořád vybavoval s různými fanoušky. Bylo to super trapný.“

Když to říkala, rozzářily se jí tváře a já jsem věděla, že to vlastně zbožňuje. „Strýček Jay“ byl nejlepší kamarád jejího táty, který umřel.

„Viděla jsi Če-ua?“ zeptala jsem se a vzala si další kukuřičný chips. „Jindy než na koncertě.“

Zavrtěla hlavou. „Naše rozvrhy se rozcházely, ale naplánovali jsme si, že spolu strávíme zítřek. Chce jít na baseball.“

„To zní hezky.“ A jako něco, co by Če-u chtěl dělat. Zнала jsem ho už od základky, a vždycky byl do baseballu celý divý. Vlastně když jsem byla poprvé před tímhle výletem v New Yorku, šla jsem s ním a Nathanielem na zápas. Bylo to léto mezi základkou a střední školou. Nikdy jsem se o sport nezajímala, ale když jsem viděla, jak jsou nadšení, jásalí a objímali se po obzvlášť troufalé akci, cítila jsem špetku jejich radosti. Pořád jsem si ten vřelý pocit pamatovala.

„Chceš se přidat?“ zeptala se Jenny a vtáhla mě zpátky do přítomnosti.

Pozdvihla jsem obočí. Jenny by mě vážně pozvala, abych trávil čas s ní a jejím přítelem.

„Zítřka letím zpátky do Soulu,“ řekla jsem jí a v duchu si poznamenala, abych Če-uovi vyřídila, že mi dluží laskavost.

„Je škoda, že jsme spolu nemohly strávit víc času,“ řekla. Potom jako by si na něco vzpomněla, protože se nadšeně naklonila. „Počkej! Zapomněla jsem ti to říct. Pamatuješ si na ten kvartet, o kterém jsem ti vyprávěla, ten jak sídlí v Tokiu? Rozhodla jsem se, že do toho půjdu.“

„Opravdu?“ Srdce mi poskočilo při představě, že bude tak blízko. Z letiště Kimpcho trval let do Tokia jen dvě hodiny.

Byl tak mnohem kratší než šestnáctihodinový z New Yorku do Inčchonu.

Před pár týdnů mi vykládala, že její škola pořádá konkurz na cellistku do smyčcového kvartetu, který se chystá na turné po celé Asii. Kdyby Jenny to místo získala, byla by půl roku v Japonsku.

„Nemám moc velkou šanci,“ řekla a zatahala se za kšilt čepice. Znamení, že je nervózní. „Většina cellistek, které se účastní konkurzu, je starší než já a možná si to zaslouží víc...“

„Nech toho.“ Vzhledla a já jsem se jí zahleděla do očí. „Tak tvrdě dřeš a jsi nadaná. Zasloužíš si tuhle šanci jako nikdo jiný. Jsem na tebe hrdá.“

„Jo, oukej.“ Začervenala se, potom přikývla. „Máš pravdu. Díky, So-ri.“

„Musíme to oslavit,“ řekla jsem rozhodně. „Koupím ti pití.“

Stiskla jsem přivolávací tlačítko na boku stolu a nad námi zacinkal zvonek. Během pár vteřin se objevil číšník.

„Dva cidery, prosím,“ objednala jsem.

Když dorazily naše plechovky ledového cideru Chilsung, otevřely jsme je a přitukly si s nimi. „Kombe!“ zvolaly jsme společně.

Cider byl sladký, šumivý a mravenčilo mě z něj v puse i hrdle.

„A co ty?“ řekla Jenny. „Chci vědět o všem, co jsi dělala. Rozhodla se tvá mamka konečně rozjet dívčí skupinu?“

Má mamka, všeobecně známější jako generální ředitelka So Min-hui z Joah Entertainment, hudebního vydavatelství, se kterým mají smlouvu XOXO, a jedna z předních nejvlivnějších žen desetiletí v Koreji. Při pomýšlení na matku se mi vrátil sví-

ravý pocit v hrudi, který začal před několika měsíci a v uplynulých týdnech se akorát zhoršil.

„So-ri?“ zamračila se Jenny. „Je všechno v pořádku?“

„Už nechci debutovat.“ Bylo to poprvé, co jsem ta slova vyřkla nahlas. „Myslím si to už nějakou dobu.“

Jenny nakrčila obočí, ale nepřerušila mě.

„Doufala jsem, že je to chvilková slabost, jen únava z toho, že jsem tak dlouho trainee.“ K-popovou hvězdou jsem se chtěla stát už od maturity, dokonce i předtím. Na střední jsem vstávala o tři hodiny dřív, jenom abych si procvičovala taneční kroky, a na druhém stupni jsem trávila hodiny sledováním choreografií, abych si zapamatovala kroky. *Vždycky* to bylo mým cílem, mým snem. „Ale čím víc se blížím k tomu, že se to promění ve skutečnost, tím víc se té představy děším, toho že bych musela žít svůj život naprosto podle rozmaru ostatních a byla bych souzena úplně za cokoli.“ Vzadu v mysli mi víří vzpomínky na druhý stupeň, na šepot, co mě pronásledoval po chodbách, na cvaknutí spouště, když mě jeden z mých spolužáků vyfotil.

„I tak,“ nadechnu se zhluboka, „kdybych milovala vystupování před lidmi, kdyby mi na hudbě tolik záleželo, by to stálo za to. Ale to není můj případ.“

Který trainee není nadšený pro hudbu? Právě *proto* jsem si nemyslela, že je tahle kariéra pro mě. Miluju tanec, ale nevím, jestli to ještě pořád stačí.

Co si o mně Jenny musela myslet? Hudba byla *vždycky* její vášní, ta ji a Če-ua v první řadě svedla dohromady. Svedla *nás* dvě dohromady, když jsme společně navštěvovaly *uměleckou akademii*. Myslí si, že dělám chybu?

„To je rozumné,“ odtušila Jenny. „Ty ze všech lidí nejlíp víš, jaké to je, vyrůstat pod drobnohledem. Chápu, proč by ses rozhodla do toho nepouštět.“

Ucítila jsem v očích zvláštní tlak, ale odmítla jsem se dnes večer už po druhé rozplakat.

„Není nic špatného na tom si to rozmyslet,“ prohlásila Jenny něžně. „Nikdy není pozdě zkusit něco nového. Najdeš něco jiného, pro co budeš zapálená.“

Řekni to mé mamce. Z mnoha důvodů – ani jsem nevěděla, jestli bych některé z nich *dokázala* Jenny vysvětlit – by ona byla nejvíc zklamaná, že jsem si to rozmyslela. Ale s tím si můžu dělat starosti, až se vrátím do Koreje.

„Díky, Jenny,“ odvětila jsem. „Potřebovala jsem to slyšet.“ Vzala jsem jídelní lístek a – snad nenápadně – jsem si začala ovívat obličej. „To se tady vážně navzájem motivujeme, po tom co jsme se půl roku neviděli?“

Zasmála se. „K čemu jsou nejlepší kamarádky? Ale vážně, So-ri, ne že budeme čekat dalšího půl roku, než si pořádně promluvíme.“

Prolistovala jsem jídelní lístek. „Rozhodně souhlasím, ale umírám hlady. Objednáme si nějaké jídlo?“

Usmála se. „Myslela jsem, že se nikdy nezeptáš.“

Hodina uběhla jako nic, potom dvě, když mi vyprávěla o škole a své rodině a já jí pověděla o našich přátelích v Soulu a také o mé nejnovější práci modelky v Singapuru, zatímco jsme hltaly naše oblíbená jídla, která jsme jedly na UAS. Tokbokki, sladké a pálivé rýžové koláčky polité rozpuštěnou mozzarellou. Česnekové smažené kuře, fritované a obalené ve sladké a lepivé čes-

nekové sójové omáčky. A tlusté rolky kimbapu plněné sezonní zeleninou a nakrájené na kousky.

Jak večer pokračoval, dav v restauraci byl čím dál neurvalejší. Uprostřed místnosti hrála skupina byznysmenů chlastací hry a házela panáky do sklenic s pivem.

„Měly bychom jít!“ zakřičela jsem přes jejich hlasitý jásot.

„Nejdřív si dojdu na záchod!“ Jenny seskočila ze sedátka a propletla se mezi stoly. Jakmile zmizela na schodišti, přivolala jsem našeho číšníka, abych zaplatila účet. Jenny bude naštvaná, až se vrátí, ale k čemu jsou peníze, když člověk nemůže rozmazlovat lidi, které má rád?

Rámus v baru se na okamžik utišil, když skončil předchozí hudební klip. Potom vypukl drobný jásot, jak se na všech třech obrazovkách objevilo logo Joah Entertainment.

„Nesnažila ses sehnat lístky na jejich dnešní koncert?“ zeptala se dívka u vedlejšího stolu své kamarádky.

„Snažila, ale jsou teď tak populární, že jsem neměla šanci.“ Mluvily spolu korejsky, a jejich hlasy se rozléhaly přes úvodní takty nejnovějšího singlu XOXO.

Píseň začala rapem jejich dvou rapperů, Sonem a Jong-mi-nem. Jejich hlasy se vzájemně skvěle doplňovaly. Potom plynule přešla k předrefrénu, který zpíval jen Če-u svým sametovým silným hlasem.

Dívka naproti mně si zasněně povzdychla. „Če-u je v tomhle comebacku takovej kus.“

Usmála jsem se a napadlo mě, co by si Jenny pomyslela o těch holkách, které se rozplývají nad jejím přítelem. Jenže asi už je na to zvyklá.

V klipu se na refrén změnily kulisy a můj zrak se zatoulal k obrazovkám. Konceptem pro jejich comeback byla děsivá říše divů, kde každý člen nabízí jiné pokušení.

„Mně se líbí I Či-hjok,“ řekla druhá dívka. Nazvala Nathaniela, druhého zpěváka XOXO, jeho korejským jménem. „To, jak hýbe tělem, je prostě hříšné.“

Poslouchala jsem ji jen napůl, neschopná odtrhnout oči od obrazovky. Nathaniel byl ve formaci vepředu, stejně jako po každé v náročnějších choreografiích. Jak jsem ho sledovala, vybavila se mi řada vzpomínek. Když jsme byli na základce a on mě honil po školním dvoře s žábou v ruce a potom později na střední škole, když jsem ho pozorovala, jak hraje fotbal na hřišti. Zahleděl se mi do očí, když dal gól. A pak, ještě *později* mi sjel rukou k pasu, tou druhou mi odhrnul vlasy a přitiskl mi rty na křivku krku.

Jenny vklouzla na židli.

„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho,“ řekla. „Volal mi Če-u.“

„Aha?“ Znovu jsem zvedla jídelní lístek, který už dávno překonala svou určenou funkci, když jsem se s ním potřetí za večer ovívala. Podívala jsem se na hodiny na mobilu. Koncert XOXO už určitě skončil.

Jenny si pohrávala s kšiltovkou a já jsem povytáhla obočí. „Co se děje?“

Jedním dechem vyhrkla: „Měli naplánováno vrátit se po koncertu do hotelu, ale na poslední chvíli se rozhodli zajít do restaurace. Je o kousek dál v téhle ulici. Če-u mě pozval.“

„Pozval i tebe,“ dodala rychle. „Řekla jsem mu, že jsme spolu.“

Cítila jsem, jak se mi v hrudi rozbušilo srdce. Pocit, který už jsem dlouho necítila a neuměla ho úplně přesně pojmenovat. Mohly za to nervy?

„Jsou tam všichni,“ řekla jsem. Nebyla to otázka, spíš jsem se v tom chtěla utvrdit. Son, nejstarší, vedoucí rapper a lídr skupiny. Jong-min, nejmladší a hlavní rapper, Če-u, hlavní zpěvák...

„Všichni,“ potvrdila.

Nebo to bylo... nadšení?

„Víš ty co?“ řekla Jenny. „Tohle je náš večer. Napíšu Če-uovi, že nepřijdeme.“

Natáhla jsem se a položila jsem ruku na tu její. V srdci se mi rozlilo teplo. Chtěla by vidět Če-ua, ale myslí na mě. Udělala bych pro ni cokoli. Dokonce bych čelila Nathanielovi, vedoucímu zpěvákovi, hlavnímu tanečníkovi XOXO a svému expříтели.

Dvě

Ulice byla jaksi ještě víc přelidněná než před dvěma hodinami, přestože už muselo být skoro jedenáct. Jenny a já jsme se chytly za paže, jak jsme se proplétaly kolem nehybné dopravy i v ní. Če-u nám poslal adresu restaurace kousek dál v ulici. Pohled na jídelní lístek za oknem nám prozradil, že servírují hlavně hansik, tradiční korejské jídlo.

O dva bloky dál se před jednou restaurací shromáždilo spoustu lidí, ale nezdálo se, že čekají, až se dostanou dovnitř. Potom jsem si všimla dodávky zaparkované u obrubníku. V té restauraci určitě jedl personál a tanečníci XOXO, aby odvedli pozornost od podniku, kde se doopravdy nachází členové kapely.

Pár fanoušků si nás prohlédlo, ignorovalo Jenny a spočinulo pohledem na mně.

Přitáhla jsem si kabát blíž k tělu.

„Če-u tvrdí, že ta restaurace má boční vchod,“ řekla Jenny. Obešly jsme budovu do krátké uličky s jediným kontejnerem. Na zdi se nacházel poněkud děsivý cákanec, což mohla být buď stará barva, nebo krev.

„Na uličku v New Yorku to není zas tak hrozné,“ prohlásila Jenny.

„No, tak aspoň, že nás zavraždí v ‚ne zas tak hrozná‘ uličce.“ Zvedla jsem před sebe kabelku s kovou sponou směrem od sebe.

„Doufám, že tohle jsou ty správné dveře.“ Ani se nehnu, když Jenny vzala za kliku. Ustoupila a přitiskla si mobil k uchu. „Jsem venku,“ řekla.

Zevnitř se ozvaly spěšné kroky, potom se rozlétly dveře.

„Jenny!“ řekl Če-u zadýchaně. Vlasy měl pro tento comeback delší a frajersky mu sklouzávaly přes oči. Pomalu si odtáhl mobil od ucha a nespouštěl přitom pohled z Jenny.

Čekala jsem, až se vrhne kupředu, ale pořád se nehýbala. Pohled na její tvář mi prozradil, že se... červená. Styděla se? Tak otravné. Zezadu jsem do ní strčila a ona vklopýtala Če-uovi do náruče.

Zatímco se muckali, zkontrolovala jsem uličku, abych se ujistila, že nás nikdo nesleduje. Potom jsem prošla dveřmi a zavřela je za sebou.

Nacházeli jsme se na služebním schodišti s bednami alkoholu naskládanými u zdi po pravé straně. Nalevo vedly nahoru betonové schody. Nahoře jsem zahlédla Nam Či-soka. Kývl na mě a pak se odvrátil, aby těm dvěma poskytl soukromí. Co se to se mnou stalo, že jsem si nejvíc rozuměla s manažerem XOXO?

„Min So-ri, už jsme se dlouho neviděli.“ Če-u napráhl paži a já se nechala obejmout. Ještě nedávno jsme byli stejně vysocí, a teď byl dost velký na to, aby se na chvíli opřel bradou o mou hlavu, než mě pustil.

„Dneska to měl být můj večer s Jenny,“ prohlásila jsem a ustoupila. „Nikdy ti to neodpustím.“ Vtipkovala jsem jen napůl.

Taky nasadil vážný tón. „Mám u tebe doživotní dluh.“ Potom se vytasil s tím klukovským úsměvem, který rozechvíval srdce

fanoušků po celém světě. „Máte vy dvě hlad? Pojdme dovnitř.“ Hnal nás po schodech, kde se nám Nam Či-sok poklonil.

„Koukni, co mi So-ri dala,“ řekla Jenny a ukázala Če-uovi obsah nákupní tašky.

„Překvapuje mě, že ti nedala plyšáka.“ Zasmál se.

„Věděl jsem, že jsi v New Yorku,“ prohodil Nam Či-sok, který kráčel vedle mě, „ale myslel jsem, že tě neuvidíme.“

I když jsme já a členové XOXO měli smlouvu u stejné společnosti, neexistoval důvod, proč by se naše rozvrhy měly překrývat, naše životy byly naprosto oddělené. Na chvíli mě napadlo, jestli poví mé mamce o tomhle setkání, ale rychle jsem tu myšlenku zahнала. Nam Či-sok je sice zaměstnaný u Joah, ale je věrný své kapele.

Vešli jsme bočními dveřmi do dlouhé chodby lemované po obou stranách soukromými místnostmi. Jak jsme se blížili k té největší na konci, začaly se mi potit dlaně, takže jsem si je strčila hluboko do kapes kabátu.

Kvůli turné a těm dvěma měsícům, které jsem strávila v Singapuru, to bylo nejdéle, co jsme se s Nathanielem neviděli od doby, kdy jsme odmaturovali na akademii. Měsíce, které následovaly okamžitě po rozchodu, byly... těžké. Začali jsme spolu chodit tajně, když nám bylo oběma šestnáct, než Nathaniel debutoval. Jenže brzy poté unikla na veřejnost fotka nás dvou a vedla ke skandálu, který klukům málem zničil kariéru. Na naléhání výše postavených osob, včetně mé matky, jsme se společně rozhodli se rozejít.

Bylo to očividně správné rozhodnutí. Z XOXO se stala jedna z nejslavnějších k-popových kapel na světě, a přestože já jsem ještě nebyla tak docela na té úrovni, měla jsem v branži taky

budoucnost. Pokud bych se o ni rozhodla usilovat, což by se nestalo, kdybychom já a Nathaniel zůstali spolu.

Když jsme došli ke dveřím, zhluboka jsem se nadechla. Přestože těch prvních pár měsíců po rozchodu bylo těžkých, zvládli jsme odmaturovat jako kamarádi. Koneckonců jsme byli přátelé, než jsme se dali dohromady.

Nebyl důvod být teď nervózní. Nervy by svědčily o tom, že pořád ještě něco cítím, a to nebylo dva roky poté, co jsme se rozešli, možné. Protože jestli jsem byla ještě pořád zamilovaná do Nathaniela I z XOXO, tak rozejít se bylo možná to nejhorší rozhodnutí mého života.

Če-u odsunul dveře. Uviděla jsem místnost s dřevěným jídelním stolem se vsazenými grily na uhlí ohraničený na jedné straně čalouněnými židlemi a na té druhé dřevěnou přičkou a lavicí.

„Min So-ri?“ Hluboký hlas přitáhl mou pozornost do rohu boxu, kde se Son, lídr XOXO a nejstarší člen skupiny, nenuceně opíral o stěnu. „To je nečekané.“

Byl oblečený ve volné košili, dlouhé vlasy měl stažené z nápadně krásné tváře. Jenny říkala, že Son vypadá jako superpadouch ve videohře, jenže mně vždycky přišlo, že vypadá spíš jako někdo, kdo měl být princem během dynastie Čoson.

„Son-oppa.“ I když jsme spolu já, Če-u a Nathaniel trénovali u Joah, Sona jsem znala nejdéle. Byl vnukem prezidenta TK Group, a tak jsme se potkali na banketech tolikrát, že by nám to vystačilo na celý život. „Byla jsem s Jenny na večeři, když Če-u zavolał,“ vysvětlila jsem.

„Chápu,“ řekl. Po tom krátkém rozhovoru se Sonem jsem se cítila klidnější. Zнала jsem je všechny už od základky. Ano, teď

jsme byli starší, ale opravdu nebyl důvod se k nikomu z nich chovat jinak.

Sonův pohled se přesunul za mě a já jsem ucítila na zadní straně krku mravenčení, jako jiskry elektřiny na pokožce.

„So-ri.“ Jeho hlas. „Proč je potřeba přeletět celý svět, aby tě člověk viděl?“

Ovládla jsem svůj výraz, než jsem se otočila. Když jsem zvedla hlavu a setkala se s pohledem Nathanielových temných očí, znervózněla jsem. Věděla jsem, že je skoro půlnoc a on za sebou má dva večery koncertů v New Yorku, ale vypadal *necudně*, jako by právě vylezl z postele. Vlasy měl pro tohle kolo propagace obarvené na tmavě modrou a prameny mu spadaly přes obočí.

„Můžeš mě vidět kdykoli,“ řekla jsem a zastrčila si vlasy za ucho. Byl to nervózní tik, ale potřebovala jsem něco dělat s rukama. „Žijeme ve stejném městě.“

Jeho zrak se posunul z mého ucha, kam sledoval můj pohyb, zpátky k mé tváři. V obličejí se mu mihl zvláštní výraz.

Vmžiku byl pryč, když se jeho pozornost přesunula na Jenny, která se přivítala se Sonem. „Hej, Jenny Go.“ Celé jeho chování se změnilo, ty slavné dolíčky se prohloubily. „Nestydíš se? Vetřít se k nám na večeři.“

„Ze všech kuchyní, ze kterých sis mohl v New Yorku vybrat, jsi zašel do korejské restaurace.“ Přízpůsobila se jeho škádlivému tónu. „Neletíš za pár dní zpátky do Soulu?“

„Co na to říct?“ Zvedl ruce v bezmocném gestu. „Korejci vždycky najdou korejskou restauraci, nehledě na to, v jaké zemi jsme.“

„Líbí se mi ty vlasy.“

„Inspirací byl nóbl gangster. Oxymóron, nemyslíš?“

„Ne, když jsi Won Bin,“ řekla v narážce na *Adžošiho*, svůj nejoblíbenější film všech dob.

„Jeho postava nebyla gangster, Jenny,“ pronesl Nathaniel. „Byl bývalým členem speciálních jednotek.“

„To je to samý.“ Jenny pokrčila rameny.

„Ne, to teda není!“

Otáčela jsem hlavou sem a tam mezi nimi, jak mluvili rychlou angličtinou. S každou uplynulou vteřinou se mi svírala hrud' čím dál víc.

Če-u se mezi ně vmáčkl a chytil Jenny za ruku. „Nepřipomínejme Jenny její slavné lásky.“

Jenny vklouzla do boxu vedle Če-ua, zatímco Nathaniel nenuceně zapadl na místo naproti ní. „Ty se počítáš?“ zavtipkoval.

Či-sok seděl naproti Sonovi, takže na mě zbylo prostřední místo vedle Nathaniela.

„Kde je Čchö Jong-min?“ převedla jsem rozhovor zpátky do korejštiny. Jenny říkala, že tady budou všichni členové, přesto jsem nikde neviděla maknae XOXO.

„Musí dělat věci do školy, takže se vrátil do hotelu,“ odpověděl Če-u.

Zapomněla jsem, že nejmladší člen XOXO je ještě na střední.

„Brzy budeš na jeho místě ty,“ řekl Son a zvedl sklenici piva před sebou. Překvapilo mě, že ho vidím pít, když jsme byli ve Spojených státech. Než jsem si vzpomněla, že mu nedávno bylo jednadvacet. Teprve potom jsem si uvědomila, na koho směřoval svoji narážku.

Otočila jsem se na Nathaniela. „Budeš nastupovat do školy?“

„Zníš překvapeně.“

Vždycky jsem si myslela, že kdyby některý ze členů XOXO usiloval o vyšší vzdělání, byl by to Če-u, který měl na střední nejlepší známky.

„Je to nečekané,“ řekla jsem. Nathaniel, který se právě natahoval pro sklenici s vodou, strnul. Až moc pozdě jsem si uvědomila, že to muselo vyznít, jakože o něm mám tak nízké mínění, že mě naprosto šokovalo jeho rozhodnutí zapsat se na univerzitu. „Studovat tě nikdy nebavilo,“ dodala jsem jemně.

Dokončil pohyb a zvedl sklenici. „Lidé se mění.“ Přiložil si ji ke rtům a pořádně se napil vody.

Naštvala jsem ho. Věděla jsem to, aniž by to musel říct, protože se trochu hrbil. Chtěla jsem se ho zeptat, co bude studovat, ale měla jsem pocit, že jsem na to ztratila právo. Zvedla jsem hůlkami černou fazoli a strčila si ji do pusy.

„Takže jsi tady kvůli newyorskému fashion weeku?“ zeptal se Nam Či-sok, aniž by postřehl, jaké je to mezi mnou a Nathanielem divné. „Prohlédla sis vůbec město? Jsi tady poprvé, že?“

Při tom Če-u zvedl hlavu a zahleděl se na mě z opačné strany stolu. Nam Či-sok se stal manažerem kluků *po tom* létě, které jsem strávila v New Yorku s Če-uem a Nathanielem.

„Měla jsem napilno s přehlídkami. Neměla jsem čas dělat něco jiného,“ odpověděla jsem na jeho první dvě otázky.

„So-ri není impulzivní,“ řekl Nathaniel. „Ne jako Jenny.“

Mé tváře, které už byly červené z předchozího rozhovoru, ještě víc zrudly. Co to mělo znamenat?

Jenny se zamračila. „V čem jsem impulzivní?“

„Přestěhovala ses do Koreje, abys uháněla Če-ua.“

„Páni,“ řekla Jenny suše, „ani nedokážu vyslovit, jak moc je to tvrzení nepravdivé.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a do místnosti vešla žena, kterou jsem nikdy předtím neviděla.

Nam Či-sok zareagoval jako první. Přepnul se do manažerského módu a vykročil, aby ženě zahradil cestu. „Můžu vám pomoci?“

Pohnula se, aby nakoukla kolem něj. „Byla jsem předtím ve VIP boxu. Jmenuji se Čon So-džin. Jsem dcera ředitele Čena z Hankook Electric, významného akcionáře společnosti Joah Entertainment.“

Nam Či-sok zaváhal – a jako bych během té vteřinky viděla, jak mu hlavou prolétlo půl tuctu myšlenek, potom se uklonil. Son mi pohlédl do očí, oběma nám došly dvě nevyvratitelné pravdy. Čon So-džin byla dcerou někoho důležitého a XOXO si nemohli dovolit ji urazit.

Son vstal a uklonil se jí. „Prosím, nechcete se k nám připojit?“

Další členové XOXO následovali příkladu svého lídra a také vstali, aby se uklonili. Jenny se zamračila, asi byla zmatená, proč jsme vyhověli téhle neomalené dívce, která nás vyrušila u večeře. Jenže situace, jako byla tato, se v našem průmyslu stávaly pořád. Museli jsme se zavděčit mocným lidem, jejichž vliv by společnosti mohl prospět, nebo způsobit katastrofu, kdyby se urazili.

So-džin ukázala na číšníka, aby jí přistrčil židli k Nathanielovi, potom od jiného přijala lahev sodžy a dvě panákovky. Zjevně si předem objednala alkohol. „Není snadné se k tobě dostat. Poslala jsem do tvé společnosti dárky, drahé dárky, a ty jsi je nikdy neměl na sobě, ani jsi mi neodpověděl jedinou zprávou.“

Bylo jasné, že není fanynka XOXO, ale spíš se nevhodně zajímá o Nathaniela. „Nezasloužím si snad trochu vděku?“

„Díky,“ odpověděl Nathaniel ploše. Či-sok vedle mě protáhl obličej, když zaslechl ne tak úplně přátelský tón v jeho hlase. Nathaniel ty dárky nikdy nedostal – je proti firemní politice přijímat od fanoušků cokoli kromě dopisů.

So-džin našpulila rty. Ať si představovala cokoli, rozhodně to nebylo Nathanielovo chladné odmítnutí jejích návrhů.

„Či-hjok-šši,“ navázala přesto a posunula lahev a jednu ze sklenic k němu. „Dejme si spolu drink.“

„Na to není dost starý,“ zaprotestoval Či-sok.

„Ale pšt.“ Zamlaskala na něj. „V Koreji je starý dost.“

Ozvalo se hlasité, posměšné odfrknutí. Chvilí se nikdo nepohnul a potom všechny naše pohledy přistály na Jenny.

„Jak se opovažu...?“ naježila se So-džin, potom se ale odmlčela.

Uvědomila jsem si, čeho si So-džin všimla ve stejnou chvíli jako Jenny. Jenny seděla dostatečně blízko k Če-uovi, že se dotýkali rameny. Rychle se odtáhla, ale už bylo pozdě. So-džin přimhouřila oči.

„Chodíš na Manhhattanskou hudební školu?“ zeptala se. Bylo snadné si to odvodit. Jméno školy bylo na přední straně Jennyiny mikiny.

„Ano,“ řekla Jenny tiše. Její hlas byl teď tak přidušený a nejistý. Vůbec se to Jenny nepodobalo, až se mi z toho zrychlil pulz.

„Na jaký nástroj hraješ?“ pokračovala So-džin ve vyzvídání. „Mám dojem, jako bych tě už někdy viděla. Jak se jmenuješ?“

Jenny si stáhla kšiltovku víc do očí a nahrbila se. Če-u sbalil ruce na stole v pěst, přimhouřil oči a já jsem *věděla*, že řekne něco, co nebude moct vzít zpátky.

„Co vás přivádí do New Yorku?“ pokusil se Nathaniel přetáhnout So-džininu pozornost zpátky na sebe, jenže ona se soustředila výhradně na Jenny. Zjevně si užívala, jak moc ji znepokojuje.

„Víš, holky jako ty by se neměly chovat tak drze a předvádět se. Je to nestydaté.“

Něco ve mně vybuchlo, jako když praskne petarda. Čon So-džin, chceš vidět něco nestydatého?

Zavrtěla jsem se na židli a svlékla si kabát, čemuž jsem se až do tohoto okamžiku vyhýbala, abych neupoutávala moc pozornosti. Teď to už neplatilo. So-džin na mě okamžitě spočinula zrakem, nebo konkrétněji na mém body, které mi těsně přiléhalo k ramenům a hrudi. Pomalu jsem sjela rukou po opěradle Nathanielovy židle a dotkala se jeho zad jen konečky prstů. Když se ke mně otočil, trochu vykulil oči.

„Celý večer si mě nevšímáš,“ vydechla jsem a našpulila rty. Přestože jsem nikdy vážně nestudovala na herečku, jako trainee jsem za sebou měla hodiny herectví. Sklopila jsem řasy, než jsem zvedla zrak, abych se setkala s jeho pohledem. „Jako bych tady vůbec nebyla.“

Nathaniel se rychle vzpamatoval a přidal se ke mně. Nespustil ze mě své temné oči a prohlásil: „Nikdy bych nemohl zapomenout, že jsi tady.“

Poskočilo mi srdce a málem jsem vypadla z role. Byl v tom *opravdu* dobrý.

Snažila jsem se soustředit. Doufala jsem, že jsem odhadla So-džin správně a její nejistoty a žárlivost vzplanou kvůli tomu, jak jsem já teď znepokojovala ji.

„Chyběl jsi mi,“ zašeptala jsem a druhou ruku jsem posunula po stole směrem k té jeho. Nezaváhal a obrátil ji dlaní vzhůru. Když jsem na ni položila tu svou, sevřel ji prsty a já ucítila teplo jeho ruky až v břiše.

Byla jsem vděčná, že to je on. Tady, se mnou. Nikomu jinému jsem nevěřila natolik, abychom to zvládli. Neexistoval nikdo jiný, s kým bych se cítila tak bezpečně, abych se o to vůbec pokusila. Nehledě na to, co jsme teď pro sebe znamenali, pořád z nás byl skvělý tým.

„Taky jsi mi chyběla,“ řekl Nathaniel, ale už se na mě nedíval.

So-džin náhle vstala a převrhla lahev sodzu. Nathaniel pustil mou ruku a chytl ji, než se vylila ze stolu. „Zapomněla jsem, že mám ráno důležitou obchodní schůzku.“ Nikomu se nepodívala do očí. „Omluvte mě.“ Než si ostatní stihli stoupnout, aby se uklonili, byla venku ze dveří.

V okamžiku, kdy zmizela, jsem stáhla ruku a s úlevou se svalila na židli.

„Opravdu jsi ji právě zastrašila, aby odešla?“ řekla Jenny hlasem plným úžasu. „Ki-tchek by byl tak pyšný.“

Zasmála jsem se. Náš spolužák z Umělecké akademie v Soulu Ki-tchek by rozhodně podporoval mou malichernější stránku.

„Hodně hustý, Min So-ri,“ řekl Če-u a Son mi z rohu ukázal zdvižené palce.

Zaskočil mě šoupavý zvuk, když Nathaniel odsunul židli. „Myslím, že trochu toho sodzu se vylilo na mě,“ řekl.

Jeho odchodu si zjevně nikdo nevšiml. Son a Če-u se divili, jak je Čon So-džin v restauraci našla, a Nam Či-sok se velice omlouval Jenny.

Když se Nathaniel vrátil, noc pokračovala, jako by nás nikdy nikdo nevyrušil. Potom jsme v párech odešli boční uličkou, Son a Nam Či-sok před Jenny a mnou a Če-u a Nathaniel za námi. Všichni byli zachumlaní ve velkých kabátech, čepicích a rouškách, které by byly legrační, kdyby venku nesněžilo.

Objímala jsem Jenny na rozloučenou – nevěděla jsem, kdy ji zase uvidím –, když jsem zaslechla, jak Nathaniel z ulice zavolal mé jméno. „So-ri.“

Přivolal taxík a držel otevřené zadní dveře. Přiběhla jsem k němu. Chodník byl pokrytý ledem, takže jsem přijala jeho nataženou ruku. Letmo jsem ucítila, jak prsty lehce stiskl ty mé a jeho hlas u mého ucha: „*Napiš Jenny, až dojdeš do hotelu.*“ Pak se dveře zavřely a ozvalo se hlasité zadunění, když bouchl do střechy taxíku. Jak se auto vzdalovalo od obrubníku, otočila jsem se na sedadle, abych ho sledovala zamlženým oknem, dokud ho nepohltila světla.

Tri

Díky za zprávu, že jsi bezpečně dorazila do hotelu. Jennyinu odpověď jsem si přečetla poté, co jsem vylezla ze sprchy, zabalená do měkkého bílého županu.

Vyzula jsem si hotelové pantofle, skočila na postel a pak odepsala. Vyměnily jsme si několik dalších zpráv, než přestala odpovídat a já jsem věděla, že usnula.

Počkala jsem, až se mi uvolní tělo a mysl. Doufala jsem, že je budu následovat, ale stejně jako posledních pár nocí jsem nemohla usnout. Přestože bylo v New Yorku už hodně po půlnoci, mé tělo si zjevně myslelo, že je odpoledne v Soulu.

Znovu jsem zvedla mobil. Pod zprávami od Jenny byla smška od sekretářky Parkové ohledně zítřejšího letu. A pod tím byla zpráva od pana I, otcova sekretáře, ve které mi posílal termín ohledně návštěvy babičky z otcovy strany za dva týdny u ní doma. Udělala jsem screenshot, sjela k poslední výměně zpráv s mamkou, už víc než měsíc staré, a vložila jsem screenshot do konverzace. Vždycky jsme se spolu smály některým kouskům rodiny z otcovy strany. V porovnání s mou tetou vypadala Čon So-džin jako anděl. Zaváhala jsem s palcem nad tlačítkem odeslat.

V poslední době byl vztah mezi mamkou a příbuznými z otcovy strany... napjatější. Možná by jí taková zpráva akorát připomněla, že ji v podstatě odstříhli od svých životů. Nehledě na to, že to otec byl důvodem odloučení mých rodičů, jeho rodina bude vždy vinit mamku.

Screenshot jsem smazala a místo zprávy mamce jsem napsala sekretáři I, že tam budu v domluvený čas.

Hodila jsem mobil na postel s nebesy a zabořila tvář do polštáře. Možná kdybych tak zůstala dostatečně dlouho, obelstila bych svůj mozek, aby si myslel, že jsem usnula. Jenže se zdálo, že to má opačný vliv, protože jsem v temnotě viděla jen vzpomínky z doby, kdy jsem byla naposledy v New Yorku. Tenkrát nebyla zima, ale léto. Dny byly horké a dusné, noci trochu chladnější. Procházky v sandálech po promenádě, cukr na prstech. Pozorovala jsem Nathaniela, jak ke mně pádil se zářivým, vítězoslavným úsměvem a plyšovou krávou v náručí. Smáli jsme se s Če-uem, když jsme seděli v boxu v pizzerii, Nathaniel a Če-u na jedné straně, plyšová kráva a já na té druhé. Ta poslední vzpomínka mě ovšem přiměla najednou vyskočit z postele. Převlékla jsem se do tepláků a strčila si mobil a peněženku do bundy.

Po půl hodiny mě taxík vysadil před Joeovou pizzerií ve Flushingu v Queensu.

Zírala jsem na neonový nápis bzučící na tiché ulici. Za okny z mléčného skla se muž ve středním věku mračil nad křížovkou. Možná Joe?

Když jsem otevřela dveře, zazvonil zvonek. Než jsem došla k pultu, rozbušilo se mi srdce, protože jsem věděla, že budu

muset mluvit anglicky. Přestože jsem mluvila plynule japonsky a uměla jsem trochu francouzsky a mandarínsky, angličtina mi vždycky připadala těžká. Vytáhla jsem novou dvacetidolarovou bankovku, jednu z mnoha, které mi sekretářka Parková vyměnila v bance v Soulu, než jsem odjela.

„Jeden dílek, prosím,“ řekla jsem pomalu a ujistila se, že vyslovuji každý zvuk správně. Písmeno L je obzvlášť těžké.

Joe přikývl, vzal si bankovku a vrátil mi patřičné drobné. „Nejsi odtud?“

Trhla jsem sebou. Byl můj přízvuk tak nápadný?

„Promiň.“ Poškrábal se na hlavě. „To nevyznělo dobře. Znáám většinu děcek z okolí, obzvlášť těch, co se objeví takhle pozdě v noci. A tebe jsem ještě neviděl.“

„Já jsem...“ Měla jsem problém najít slova. „Návštěvník.“

„Jo aha, máš tady ve městě rodinu? V téhle oblasti žije spousta Korejců.“ Položil na pult velký papírový kelímek s logem Pepsi natištěným na boku. „To je na účet podniku.“

Vzala jsem kelímek a zašla k automatu na limonádu. Poté co jsem ho naplnila Pepsi bez cukru, otálela jsem u automatu, dokud Joe neskončil s ohříváním pizzy v troubě.

Než jsem si ji odnesla zpátky do boxu, mastnota už stihla promáčet papírový talířek. Poklepala jsem na povrch několika ubrousky a potom jsem pizzu opatrně zvedla.

Okamžik překryla vzpomínka, Nathaniel a Če-u sedí naproti mně. *Zkus to*, řekl Nathaniel nadšeně, *přísahám, že jestli tě o tom, že newyorská pizza je nejlepší, nepřesvědčí Joeova pizza, tak už nic.*

Teď jsem si kousla, stejně jako tenkrát. Chutnalo to...

Fajn, ale ne jako pizza v Koreji, která byla nadýchanější a taková, jak jsem ji měla radši. Na téhle není ani kukuřice. Přesto jsem celý dílek snědla.

Venku projelo ulicí auto a chrstlo sněhovou břečku na chodník. Někde v sousedství zaštěkal pes. Měla bych se vrátit do hotelu. Kdyby mamka nebo sekretářka Parková, nebo dokonce sekretář I, zkontrolovali mou polohu, měla bych hodně co vysvětlovat. Jenže prostě...

Léto, které jsem strávila v New Yorku, patřilo mezi pár nejlepších týdnů v mém životě. Přestože ten důvod, proč jsem tu byla, nebyl zrovna pozitivní. Když jsem teď přišla sem, chtěla jsem znovu zažít střípek toho pocitu. I když sedět o samotě ve studené pizzerii během zimní noci úplně nevyzařovalo vřelost.

Zvonek nade dveřmi zazvonil, jak do pizzerie vešel další zákazník.

„Jeden kousek sýrové, Joe,“ řekla mladá žena tichým melodickým hlasem. „Stačí jeden z pultu.“

Otočila jsem se, abych se podívala na novou zákaznici, ale byla ke mně otočená zády. Měla na sobě bomber a vlasy ostříhané do stylového mikáda.

„Tady to máš, Naddy.“ Joe posunul po pultu krabici pizzy. „Vezmi si domů celou. Poděl se s rodinou.“

Když mladá žena vytáhla peněženku, vstala jsem, abych vyhodila odpadky.

„So-ri?“

Překvapeně jsem vzhlédla. Dívka stála vedle mě a já si uvědomila... že ji poznávám. Byla to Nathanielova starší sestra. Nadine. „Jsi to ty,“ řekla. Její úsměv se rozšířil. „Co tady děláš?“

„Já...“ Byla jsem tak šokovaná, že jsem vyhrkla první věc, která mě napadla. „Chtěla jsem pizzu.“

Vypadala nevěřicně. „V Queensu?“ Potom zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, co děláš ve Státech?“

Jaká byla šance, že bych narazila na někoho, koho znám, a navíc na jednu z Nathanielových sester? Jenže jsme vlastně byly poblíž domu jeho rodičů.

„Jsem tady kvůli newyorskému fashion weeku,“ slyšela jsem sama sebe odpovědět. „Nepředváděla jsem oblečení,“ vysvětlila jsem a zrudla. „Pozvala mě *Dazed Korea*. Ten časopis.“

„Sakra, So-ri. To je neuvěřitelné.“ Natáhla ruku a poplácala mě po rameni. „Jsem na tebe hrdá.“ Cítila jsem, jak se mi ve tvářích rozlilo teplo.

„Kde jsi ubytovaná?“ Přešla do korejštiny.

Řekla jsem jí jméno hotelu, který mi zamluvil časopis.

Zamračila se. „To je v centru, že? Přijela jsi sem taxíkem?“

Přikývla jsem, přestože jsem měla podezření, kam ten výslech povede.

„Nemůžeš se vrátit sama tak pozdě,“ řekla. „Přespíš u nás a zítra ráno tě odvezu do hotelu.“

„Nemusíš to dělat,“ namítla jsem.

„Kdepak, nehádej se se mnou. Vytahuju onni trumf. Sice nejsem nejstarších z mých sester, ale jsem starší než ty. Tak pojď.“ Mávla na Joea, když vycházela ze dveří, a nečekala, aby se ujistila, že jdu s ní.

Usmála se na mě, když jsem vyšla před pizzerii, potom na chodníku nasadila svižné tempo. Spěchala jsem, abych ji dohnal, a zapnula jsem si kabát až ke krku.

„Vracíš se odněkud?“ zeptala jsem se a dech se mi v ledovém vzduchu srážel v obláčky.

„Byla jsem v baru,“ řekla Nadine přes křupání svých vysokých bot na sněhu „Ještě že mamka není doma, jinak by *šilela*.“

V jednadvaceti byla Nadine o dva roky starší než Nathaniel a já. I když jsem byla mladší, myslela jsem si, že je tak dospělá. Chodila celá v černém a vášnivě se hádala s mamkou a sestrami, aby se s nimi za pár minut smála. A měla přítelkyni, kterou si přivedla, aby s námi ve sklepe hrála Mario Kart. Strávila jsem s Nathanielovou rodinou jen krátký čas, ale ona a zbytek jeho sester na mě udělaly hluboký dojem.

Jak jsme se blížily k domu, napadlo mě, kolik Nathanielových sester bude asi doma. Jejich dům měl tři patra včetně sklepa a byl natřený kouřově zelenou barvou. Nedodělaná příjezdová cesta byla celá plná aut až k obrubníku.

Nadine vyšla po krátkém schodišti na terasu, nejdřív otevřela zimní dveře, potom zasunula klíč do zámku hlavních dveří. Strčila do nich, aby je otevřela, a pak mi naznačila, ať vejdu. Po špičkách jsem kráčela vstupní halou obsypanou tuctem bot chaoticky poházených na zemi. Měla jsem silné nutkání je všechny srovnat do úhledných řad. Své boty jsem položila vedle sebe ke stěně.

Ve vedlejší pokoji svítila lampa, osvětlovala útulný prostor s televizí a rohovou pohovkou. V předsíni stály pendlovky s římskými číslicemi a mě šokovalo, že už jsou skoro dvě hodiny ráno.

„Tam ne,“ zašeptala Nadine, když jsem zamířila k obývacímu. Poskakovala na jedné noze, zatímco si rozepínala druhou botu. „Můžeš spát v Nathanielově pokoji.“

Zůstala jsem na ni zírat. „Ne, já...“

„Je to v pohodě.“ Odmávla mé obavy. „Není tady.“

To jsem věděla, ale přesto bylo divné spát v posteli bývalého kluka. Jenže stejně jako předtím Nadine nepřipouštěla žádné námítky. Prakticky mě postrčila nahoru do schodů a do prvního pokoje nalevo.

„Povlečení by mělo být čisté,“ řekla a rozsvítila. „V koupelně jsou náhradní kartáčky na zuby a ručníky jsou ve skříni na chodbě.“

Musela jsem vypadat ztracená, jak jsem stála uprostřed pokoje, protože její výraz zjhl. „Ráda tě zase vidím, So-ri. Nathaniel nám vyprávěl o vašem rozchodu. Samozřejmě jsme z toho byli smutní, ale chápeme, že jste se tak oba rozhodli.“ Vypadala, jako by chtěla říct víc, ale nakonec si to rozmyslela. „Každopádně tě hned ráno odvezu do hotelu. Vyhovuje ti osmá?“

„Ano,“ řekla jsem. To by mi mělo zajistit dost času na to sbalit si včas zbytek věcí, abych se mohla sejít s řidičem limuzíny. „Díky...“ Zaváhala jsem. „Onni.“

Usmála se. „Dobrou, So-ri.“

Slyšela jsem, jak jde dál chodbou, potom klapnutí zavřených dveří.

Byla jsem sama. V Nathanielově pokoji.

Na policice plné baseballových trofejí a alb odtíkával vteřiny budík ve tvaru Pikachu. Všechny jeho knihy byly v angličtině. Zvedla jsem zarámovanou fotku Nathaniela, Če-ua, Sona a Jong-mina. Če-u měl na jedné straně přehozené paže přes Nathanielovo rameno, na druhé straně od něj byli Son a Jong-min. Fotka musela být několik let stará, z doby před jejich debutem.

Položila jsem ji a vydala se chodbou do malé koupelny. Poté co jsem si podruhé za tu noc vyčistila zuby, jsem zamířila spát. Zvedla jsem příkrývku a vlezla do postele.

Jenže stejně jako v hotelu jsem nemohla usnout. Zase jsem vstala, teď už trochu znepokojená, že nebudu dnes v noci schopná usnout *vůbec*. Otevřela jsem skříň. Naplno jsem slídila, ale potřebovala jsem...

Na policiče v úrovni očí byl plyšový medvěd. S černými knoflíky místo očí a s motýlkem. Popadla jsem medvídku z police a zalezla do postele. Okamžitě mě zaplavil klid, který jsem hledala celou noc. Medvědova měkká hlava dokonale padla pod mou bradu. Voněl čistě, jako prací prášek.

Usínala jsem, mysl mi zaplnila nádherná mlha. Jako ve snu jsem zaslechla vzdálené zaskřípání, když se otevřely hlavní dveře, zavržení kroků na schodech. Rozsvítilo se světlo a zalilo celý pokoj. Přimhouřila jsem oči proti náhlému jas.

„So-ri?“ Nathaniel na mě zíral ode dveří. „Co děláš v mé posteli?“

Čtyři

„To je Běda Pytlík?“ Nathaniel ukázal na plyšového medvídka přitisknutého k mé hrudi.

„Našla jsem ho ve skříni,“ řekla jsem na obranu.

Cítila jsem se trochu malátná a nebyla si jistá, jestli to bylo tím nečekaným probuzením, nebo Nathanielovou přítomností. Nevzpomínala jsem si, kdy jsme spolu byli naposledy o samotě, nejspíš když jsme spolu chodili. Pokusila jsem se přenést toho šestnáctiletého kluka, kterým tehdy byl, na osmnáctiletého mladíka, který teď stál přede mnou, ale bylo to nemožné. Tolik se toho na něm změnilo, aspoň fyzicky. Vždycky měl sportovní postavu, ale teď jako by dorostl do svého těla. Jeho klukovská měkkost byla pryč. Měl na sobě několik vrstev oblečení, ale to neskrylo skutečnost, že pod košilí a svetrem skrýval široká ramena a štíhlý, ale silný hrudník. Přitiskla jsem si k sobě Bědu ještě pevněji.

„Co tady děláš?“ zeptal se znovu a já se zhluboka nadechla.

„Nemohla jsem spát, tak jsem se rozhodla zajít na pizzu, a vzpomněla jsem si na jméno Joeovy pizzerie z doby, kdy jsem tě tenkrát v létě navštívila. Jenže když jsem tam byla, narazila jsem na Nadine, která mě nenechala jet pozdě v noci taxíkem na Manhattan, takže jsem skončila u vás doma.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **ASAP**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.